

anonim
(sfârşitul mileniului 2 – începutul mileniului 3)

c i r c u s maximus

calea robilor

hocus-pocus

lume
lume
cu şi fără nume
ţine-te bine
a mai fost şi mai vine

vezi
şi nu crezi
mâna o pui
şi nu poţi să spui
nimănui
este
nu-i

nu sta
nu-ntreba
cine ştie ce-i
pipăie cât vrei
ia-ţi câte un preget
pentru fiecare deget
altfel nu descui
cheia stă-n buricul lui
uite cum te fur
cască ochii de jur-împrejur
ce mai tura-vura
dă-i şi de-a dura
că nu prinzi figura
ascunzişul omului
stă-n buricul ochiului

treaba ta
eu intru
dacă rămâi afară
te pomeneşti înăuntru
faţă-n faţă
cu viaţa fără viaţă
numai înăuntru
moartea n-o să doară
treaba ta

lume lume
acum şi aici
cameleonul apex

anonim * **circus maximus**

păzea
se ciocneşte
o piatră din cer
cu o altă piatră din cer
hocus-pocus
cameleonul
se ia singur în brațe
praf şi pulbere

sar scântei
răsar stele
hocus-pocus
cameleonul
se trage trei paşi înapoi
face ochi
şi nu-i place când se vede

se sfâşie
se rupe
se varsă
se spulberă
hocus-pocus
cameleonul
strâmbă din nas
şi nu-i a bună
pute

se muşcă
se mestecă
se-nghite
hocus-pocus
cameleonul
dă de gustul lui

tremură
freamătă
fâlfâie
crapă
hocus-pocus
cameleonul
se ascultă cu urechea

moare
se naşte
suferă
moare
se naşte
hocus-pocus
apex devine apex

nu-i mare scofală
circumvoluții de gală
într-o sferă de sineală

anonim * **circus maximus**

sinele şi sinea lui
buricul pământului
mare scofală nu-i

dar
înapoi nu mai au spor
buricele ochilor
cu buricele din minte
nu se ştie dinainte

cine poate să explice
pădurice
de burice
să poftească
acum şi aice

bătrâna surdo-mută

treceam prin fața casei
în care mişuna bătrâna surdo-mută
şi fără să vreau
mă opream locului
ca şi cum papucii de cârpă
cusuți chiar de bătrâna surdo-mută
n-ar mai fi vrut să se desprindă de pământ

ziua cu soare se făcea trup
însuşi trupul meu de copil
creştea şi se îngreuna
până la împietrire

degetele
nu mai încăpeau
unele de altele
capul
umplea tot golul
căscat deasupra mea
eu
singurul din lumea asta
care eram de față
mă topeam
mă prelingeam
înspăimântat de trup
în papucii de cârpă
cusuți de bătrâna surdo-mută

nu ştiu
cădea o pară
pe acoperişul de draniță
crăpa un nor
şi o rază se lovea
de corpul meu pietrificat
nu ştiu
o luam din loc
la fel de brusc
dând nepăsător din cap
fericit că-l pot învârti după plac
bucuros că pot azvârli
în treacăt
cu pietre
în grădina bătrânei surdo-mute

întrevedere la nivel înalt

nici vorbă de zbor
nici vorbă

oedip
şi-ar face obiele din aripi
m-ar bate blând pe umăr
şi mi-ar spune

vezi stâncile
vezi coasta
calci pe ochii mei
striveşti tot ce-am văzut şi n-am văzut încă
n-ai decât orbule
n-ai decât să-ți chemi neamurile
la cules de ochi
la întrevedere

mâine
la prânz
ne vedem tot aici
pe plaja asta
de lângă soare
şi mâine
la prânz
ar trebui să mirosim picioare
adică piciorul soldatului
şi piciorul muntelui
piciorul dansatoarei
şi piciorul ologului
piciorul rândunicii
şi piciorul râmei
da
piciorul râmei
râma pur şi simplu
târându-se ca un picior
care se poartă pe sine
întru marea întrevedere
cu rămăşițele sfinxului

saturnini

mi se îngroaşă pielea de pe tălpi
şi am uitat de ce
şi unde merg

apex
drum amăgitor
te declar linie moartă
te şterg de pe toate hărţile lumii

pământul nu-i decât o coajă de ou
dar eu sunt pasăre
şi nu sunt numai eu
ologii
cu picioarele amputate mai sus de rotulă
îşi calcă pe nervi până ajung să zboare
oasele lor
transparente şi vii
rămân parazăpezi
în calea vântului nesănătos
din galaxii
pentru care
tu apex
nu eşti decât rotula piciorului
unei rotule cosmice
dar apex sunt şi eu
şi aş fi mers chiar fără să mă nasc

apex se întoarce către sine
şi tace

buba zgâncilită

opriți-vă
nu vă mai agitați
nici pomeneală de uscat
amăgire e totul
treziți-vă
nişte viermi luminoşi
atât

mă rog
treaba voastră de victime
duceți farsa până la capăt
jucați-vă de-a columbul
căutați-i urmele în apele tulburi
redescoperiți-vă america
şi tot pământul de care nu vă mai săturați

cuprinde-mă noapte
adăposteşte-mă într-o gaură de vierme
luminează-mă
să fiu pe de-a-ntregul
o bubă celestă

sămânța seminței

și piatra-i o sămânță

piatra-i piatră

și piatra visează

piatra-i piatră
ce visează piatra
dacă visează

că hălăduiește în bobul de rouă

ei și

gândește-te
că acum
o crapă în două
roata planetei

se trezește în lacrimi
dacă se trezește

și lacrima-i sămânță

lacrima-i val

la vreme de cumpănă
își leapădă scheletul
în osuarul din gât

își leapădă sarea
și sarea nu-i val

e val încremenit
și te visează

să zicem
mai departe

grăuntele de vis
când ajunge la ananghie
scoate din măruntaiele lui
straie pentru răbdare

hrană pentru soroace

ce mai rămâne
când şi visul s-a sinucis

sămânța visului

sămânța e sămânță
numai dacă
o simt în podul palmei

sămânța-i simțământ
dar tu n-o simți
ea stă de veghe într-un gând
şi se visează plod

moşia soarelui

vorbesc în bobote
de unul singur
cu-n fel de nechezat ceresc
de împrumut

bobul lunii te tulbură
îți bântuie prin sânge

mi se afundă auz şi miros
şi gust şi pipăit
şi văzul chiar
într-o fântână de clopote

bobul soarelui te clatină
coboară din tării
în moalele capului

şi boabele
ce soarele lunii mai sunt

or fi
mădulare celeste

or fi
de nu le mai rabdă luna şi soarele
pe rudă pe sămânță
noapte şi zi
dar n-am văzut un bob
să lege rod
pe moşia soarelui-răsare
şi să nu se lege
cu tot neamul lui
rob
la un drob de sare

țărâna îşi aruncă odraslele
rememorând numai semințele ce pier
ca să renască într-un gând

şi lumina

e un pământ afânat
în care

seminţele cad cumpătat

ţărână
ţărână
neagră lumină
cu durere
trupul meu
ţi se-nchină

împielițarea lumii

cade o ploaie smintită
deşartă
din țâțâna văzduhului
cine vrea să-mpartă
sterpele în lună
făpturile-n humă
toate în cuvânt
şi cuvântu-n greşeală

boabele caută altă spirală

nu mai are
sământa
răbdare
să crape molcom
întru rodire
e atinsă
în miez
de-o împielițare
peste voie
şi nevoie
peste fire
în mărgăritare
firele de nisip
nu-şi mai află astâmpăr şi chip
din furca cerului
stau să cadă
în marea paragină
pe ultima zăpadă

s-aud rupturi de lanțuri
în atom
şi visul
cel din urmă
se năruie în om
nu mai poate avea căderea
nici un gând
în pustiul care macină
pântecul bobului

doar bobul lângă bob
suferind
aşteptând
lămurirea izvorului

groapa fără lei

cometă circulară

azi-noapte
în jurul orei zero
un înger
în mărime naturală
şi-a strecurat geamătul prin gard
cu intenția
clară
de a întreține arderea din soare
şi tot azi-noapte
în jurul orei zero
lumina s-a întors
într-o lacrimă de bucurie

strângeți cordonul cu stele de ordine
ca nu cumva îngerul
cu două fețe cum este
să vândă lumina la negru
şi pază dublă în preajma inimii
s-a constatat că
între două bătăi
are timp să pompeze speranță

moara de vorbe

de ce mi-ați ascuns adevărul

a răsuflat
şi nu mi-ați putut lua
răsuflarea
stâlpul casei
stâlpul cerului
arborele vieții
arde
vreau să spun

de ce mi-ați ascuns adevărul

rămâne cenuşa
se lămureşte aurul
cenuşiu
creieruşul
cât mai poate fi
până la circumvoluție

de ce mi-ați ascuns adevărul

măcelărită

frânturi ale spiralei
se mai ghicesc în riduri

cât despre canal
nici vorbă

de ce mi-ați ascuns adevărul

cută
dungă
urmă
fald
neinteresant
şanț
tranşee
groapă
adăpost
nu şi nu
albie

conductă
vas
acesta e canalul
iar canalul iar
semn
fâşie
dâră
muchie
gaură
cavitate
mormânt

de ce mi-ați ascuns adevărul

matcă
alveolă
covată
stup
scorbură
pântec
adunare
chirie
tocmeală

de ce mi-ați ascuns adevărul

dovadă
gest
pată
cicatrice
simbol
am obosit
şi nu mai dau exemple personale
moarte
țintă
scop
şir de furnici călărind acelaşi miros

în inima circumvoluției
descopăr o biată rază de lumină
şi n-o mai despic

de ce **nu** mi-ați ascuns adevărul

coşmarul

se făcea
că eram profesor de sport şi
nu
adică da
vorbeam de la catedră
ba nu
de pe catedră
vorbeam despre primele minute
ale universului
copii în bănci
îngrămădiţi pe jos
în picioare
buluciţi în uşă
căţăraţi la ferestre
nu mai vorbeam
cântam
şi nu ştiu cum
nu mai eram pe catedră
eram într-o catedrală
şi cânta orga
şi cântam şi eu
într-un cor de copii
aceiaşi copii
şi eu eram şi preotul
şi vorbeam despre potop
eu eram preotul
şi se făcea
că priveam cu ură
spre profesorul de sport
şi eram şi profesorul de sport
şi mă uitam sfidător la preot
o tâmpenie la urma urmei
termin predica
şi nu mai eram preotul
eram profesorul de sport
şi luptam cu gloata de copii
care mă ducea
pe sus
până în spatele bisericii
unde se făcea
că se deschide o uşiţă
şi apar eu
adică preotul

mă uit de sus
la mulţimea de copii
care aruncă la picioarele mele
pe bietul profesor de sport
pe mine adică
eu
preotul
întreb ce se-ntâmplă
copiii lasă capul în jos
şi se face linişte
trece
o clipă
o zi
o eră
şi parcă unul dintre ei
care eram tot eu
urlă plângând
acesta-i profesorul care nu crede în dumnezeu
şi eu
preotul
trec pe lângă profesorul de sport
printre copii
şi intru în casa parohială
după care
tot eu
profesorul de sport
iau copilul în braţe
şi eu
împreună cu mine
noi adică
ieşim în uliţă
căruţe
maşini
animale
se făcea că spre noi
se îndrepta lent
cumplit de lent
lama unui buldozer

martorul

fotograful a băut
şi nu s-a îmbătat
a urcat muntele
ca să nu se arunce în apă
gâfâind
s-a lăsat pe un ciot de copac
între furnici şi păsări
putea vorbi
era ascultat

a murit la naştere
onorată instanță
de parcă ar fi pândit momentul
a isprăvit-o repede cu viața
acolo
pe mozaicul din baie
şi ombilicul
ombilicul aruncat într-un lighean
sub o pungă de plastic
nu mai scap de imaginea asta
rudele o păzeau pe lehuză
zvârcoliri disperate
ghionți
palme
ce să vă mai spun
nenorocita trecuse cu-n picior
de pervazul ferestrei
dar medicul şi procurorul
n-aveau timp de pierdut
aşa-i în preajma sărbătorilor
se grăbea şi felcerul
şi-a suflecat mânecile
a înşfăcat copilul
ca unul care a făcut la viața lui
o droaie de morți
şi nu ştiu dacă ați urcat vreodată
deluşorul de la morgă
e plin de curcani
felcerul
cu pachetul sub braț
dârdâind de frig
i-a şoptit doctorului

unul de ăsta la cuptor
şi-un vinişor negru

sau mi s-a părut
dar sigur a plescăit a poftă
şi a trântit avortonul
pe masa de ciment
se înțepenise cântarul
autopsia nu putea începe
s-a vorbit
de femei de fotbal de război şi iar de femei
ca o minge de ping-pong
călcată din greşeală
s-a auzit când i-a crăpat craniul
toți au amuțit
dar a venit şoferul
şi i-a liniştit

nu-i nimic
e ca un miel mai slăbuț

şi tot el a gâlgâit în râs
felcerul a tăiat gospodăreşte
şi limba şi plămânii
şi s-a oprit
procurorul şi medicul
se certau deasupra mesei
fluturându-şi unul altuia
argumentele pline de sânge
şi doar cauza decesului era la vedere
moaşa îşi făcea de treabă
cu o cârpă
aştepta
ca medicul să câştige disputa
şi apa nu mai venea
când şi coşul pieptului
a fost cusut cu dibăcie
şi scalpul a fost tras frumos
peste craniul spart
a sosit şi căldarea cu apă fierbinte
comandată de un ceas la bucătărie

fotograful s-a răcorit
era o zi sticloasă
fără zăpadă
jos
forfota nebună a autorităților
să dea odată gata
orăşelul copiilor

la reanimare

amintiri
la ce-ți folosesc amintirile

retrăiesc
se mai lungeşte viața

rahat
şi nimic altceva

când îmi amintesc

când îți aminteşti
nu mai trăieşti

trăiesc a doua oară

îmbătrâneşti

dar toate femeile pe care eu

laşități şi victorii de vierme

până şi laptele

aminteşte-ți de toate
şi de vremea când nu erai
şi n-o să mai fii

nu-i adevărat
devin o amintire

care amintită
şi reamintită
se pierde

murim de tot
nu-i aşa

nici n-am fost

pauza groparilor

hai să fim serioşi
ce dracu'
asta-i groapă nu glumă

groapă comună

să-l văd eu pe ăla care sare peste

dai o ţigară
dai

dă-i

da' să ţină şi cărbunele ăsta aprins
aşa
pe moalele capului

două

hai că dau două
dacă treci pe dedesubt
să-şi facă şi rugăciunea
rugăciunea râmei

cu pământ în gură

taci bă şi mănâncă

unu'
tot aşa
a spus ceva
şi până să-l audă altcineva
a paralizat

ia şi bea

suge şi măduva din osul ăsta

du-te
cu văduva ta cu tot
mănâncă

e de la o femeie

aici era

s-a zărghit
vorbeşte singur
în groapă nu vezi

o ştii pe răpunga
bea bine
mănâncă bine
şi s-ar culca şi cu morţii

ştie să trăiască

da' la noi de ce nu se gândeşte
las-o bă
m-am întâlnit cu buhaiu

mai are-o chemare şi-i gata

să nu-l văd
m-a lăsat gol în văzul lumii

are guri de hrănit

cine l-a pus

hai că-i noapte

ofertă publică

cine se încumetă să străbată
la costum şi cravată
partea nevăzută a inimii
dumneata
încerci dumneata
bine
ai de la mine o pasăre

cine crede că mai poate săruta ţărâna
după ce înghite o sabie
vă prindeţi voi
daţi cu banul
prea mulţi pentru cinci litri de sânge

cine poate face
harcea-parcea
o duzină de grădini suspendate
are de la mine
doi metri pătraţi de iarbă verde
nu-ţi ajunge ţapule nu-ţi ajunge
ia şi gura asta care mănâncă pământ

baia comunală

orice ar inventa
creierul meu de reptilă
creierul meu de şoarece cu cotiere
creierul meu de jucător păgubos
la roata norocului
creierul meu centrifugat
la o margine de târg
laolaltă cu gunoaiele
cu ipotezele lui neconfirmate
practic
politic
ştiinţific
neconfirmate nici măcar de bunul simţ
orice ar scorni
creierele voastre
creiere-cuiere
creiere-mânere
creiere-ciubere
pentru pălăriile
apucăturile
şi lăturile altora
orice li s-ar năzări
descreieraţilor
care cred că trăiesc în evul mediu
sau în veacul douăzeci şi trei
orice ar făta peste noapte
pătratele
ţuguiatele
turtitele
sofisticatele capete
orice ar bâigui
onorabilii concetăţeni fără cap
situaţia nu se schimbă
alţii
şi alţii
şi alţii
orbecăim
în aceeaşi baie de aburi

un titlu ar fi prea mult

ca orbetele
ca orbetele muşchiul inimii
s-a lovit de peretele însângerat

lupta cu deşertul
suspendate grădini
afânate
însămânțate
irigate

câtă neghiobie
să iei drept luptă
ecoul unei bătălii
de
când
hăul

robinsonadă

apă de jur-împrejur
coaja îşi caută miezul
moartea nu s-a născut cimitirul e gata
creşte o gânganie cu nume frumos
entropia

viermele mănâncă dintr-un pântec

domnule vierme
cât o fi ceasul

să tot fie prânzul cel mare
presupun după cum mănâncă şi nu se mai satură

cât pe ce să fie o planetă de viermi
dar peştele mănâncă viermi la aceeaşi masă

cât o fi ceasul
domnule peşte
timpuriu
îmi spun tot eu
timpuriu
va fi fiind o lume a peştilor
care să nu-şi ia zborul şi netârâtori
va fi fiind oare

fiara mănâncă o târâtoare
care dă să zboare

duduie fiară
cât o fi ceasul

o fi n-o fi
nu-mi dau seama care pe care

ar fi să fie o planetă de fiare
dar nu-i încă
omul mănâncă fiare
îşi trădează prietenii
uită de mamă şi de tată
ascunde adevărul
crede în iluzii
pune preț pe lucruri ca să le aibă

anonim * **circus maximus**

varsă sânge de om

e târziu să-l întreb

domnule om
cât o fi ceasul

nu-i încă târziu să-mi răspundă
un ceas bun înaintea ceasului rău
dar n-are timp

o clipă mai e şi se umple

domnule filozof
cât o fi ceasul
nu-mi răspunde
îmi ia pulsul
îl potriveşte într-o matriță şi-mi dă ziarul

domnule ziarist
acesta să fie oare pulsul meu

ziaristul mă ceartă
cu arătătorul la tâmplă

n-oi putea închide o zi într-un ziar
dar ştiu care-i pulsul

şi mă ascultă cu urechea

trag pe mine pijamaua-n dungi
şi când vine vecinul după borş
îl întreb

cât o fi ceasul
domnule
cât o mai fi

a stat
mă dumiresc tot eu

draga mea zi de vineri
lasă-mă singur
şi dacă vezi geamgiul
roagă-l să-mi decupeze fereastra
altfel o sparg
urlând

autopsia lacrimii

cu burta la soare

ba nu
nu sfârâie

ba da
sfârâie

nu sfârâie lumina din pricini de stea
se întâmplă un fel de război
şi fără şi cu

vrei să spui
că lumea e un şvaiţer
asta vrei să spui

cugetă şi tu
până şi steaua e ca un glonţ respins
şi-şi leapădă raza

dar văzduhul

oboseşte şi el
are un capăt de pistă
mările mor
bulboana se pierde
şi nu se mai curăţă gura de izvor

înseamnă că lumina
şi piatra
şi sufletul

în tranşee
pentru marele front

totuşi
bărbatul şi femeia

noaptea
când o fură somnul
el o ucide cu sufletu-n gând

măcar ea

ce crezi că visează

și ea

asta mă-ngrozește
din cauza lor
se vor bate pe viață și pe moarte
și odraslele celor din urmă copii
nu
lumina nu poate rămâne tabu

ce faci
plângi

nu
mi-a intrat o gânganie-n ochi

vărsare în marea moartă

ceva nu merge
lipseşte ceva
între pasăre şi o stea în călduri
între piatră şi o pasăre-n zbor

nadă vie
neodihnă
irosire într-o mare moartă
aşteptare fără sfârşit
şi rar
ucigător de rar
țâşneşte câte-un peşte zburător

pasărea nu pâlpâie
steaua nu respiră
aripa nu se-aprinde în bătaia luminii
sângele-i rânced
lumina e flască
aştrii se rotesc
pietrele cad
pasărea zboară între pietre şi stele

ce trecătoare e clipa ce trecătoare
se trece numai prin ea

râsul înecatului

nu mai plâng
din clipa asta nu mai plâng

mă înec în marea lacrimă
în mare
m-afund în ochiul
care nu plânge
petreacă-se orice
nu m-atinge
mă spală apa de mare
din sânge

râd cât pot
chiar dac-ajung de râs
râd până la urechi
râd până la craniu
n-am nevoie de plâns
nu vreau să ajung înțelept
nebun de legat mai bine
câine turbat
atom de uraniu

dați-mi un sens
cât de cât natural
şi-mi pun cenuşă-n cap

am glumit

nu mai e nimic de făcut

ei nici aşa

în peştera muierii
tălpi de animal
au lăsat urme
fără nici un rost

sunt salvat

între chist şi crist

m-am săturat

leagă-te strâns de trup

cât să mai sufăr la cheremul lor

sunt nişte biete păsări
migratoare

se adună-n stoluri negre

tot aşa se rup

mă ameţeşte zborul lor
mă doare

nu mai mişca
răbdare

nu pot
e-aproape un cutremur
ca un vulcan de vietăţi

inconştiente
rând pe rând se sting

mi se aprinde vederea

de prea mult sânge
prea puţin de gând
carnea scârnăvia de carne

unde mă duce-n cârcă

dincolo de smârcul albastru
din zare

mi-e cald
plutesc
mă-nalţ
şi carnea se chirceşte

ai friguri stelare

văd şi nu văd
aud şi nu aud

mai vezi risipa
mai auzi căderea

sunt gata
mi-am pierdut şi hoitul

s-a transfigurat
aşteaptă
stai şi tu la rând
dacă mai vrei o porție de aburi
la-nviere

intrare în bocet

vai de câmpul care turbă
tot fiind linie curbă

vai de iarba
ca nisipul
care nu-şi mai pierde chipul

vai de pasărea zburată
de-o aripă demodată
te şi miri cum mai înoată
într-o apă-aşa uscată

şi vai peştele
săracul
când îl vede cufundacul
şi hazardul îl alungă
de la viaţa lui mai lungă

vai de mine

naşterea tatălui

copilul

ce clar se vede lumea
prin copil
ce transparent e trupul lui
întrevedere
pentru lumina cu ochi
pentru lumina cu gheare
şi pentru tot nimicul
ridicat la-ntrebare

fulgul din cer
e mai greu pentru el
decât pământul de sub picioare
decât oasele pe care
stă cu mirare

trupul lui
un zmeu de carne vie
se leagă de lucruri c-o sfoară
să-l bucure
să-l doară
şi să nu dispară
pur şi simplu în vânt
nu ştie
mai nimic
despre trup
asta e lumea
şi el e sufletul ei
bucuria soarelui de-a răsări
durerea nopții de a înghiți

clipa
e un fel de a clipi
cu noaptea peste zi
iar noaptea
fel de-a se trezi
în aceeaşi nesfârşită zi

crede că soarele
e ochiul care se deschide
înăuntru
că norul e pleoapa
şi că el
numai el

cuprinde cu vederea
şi cu plânsul îneacă

pe copil nu-l doare
când îl doare
durerea apare
când află că are
picioare
că duce un cap
în spinare
şi în orbite
două izvoare
de sare

pe copil
nu-l doare
când îl doare
durerea apare
când află
de soare că-i soare
de ochi că e ochi
de nor că e nor
de pleoapă că-i pleoapă

copilul
de când lumea
în lăuntrul ei şi-n afara lui
în eternitate

silnicie la sublim

n-aş scrie poemul de faţă
aş căra
bucata mea de soare
cu trupul meu de pământ
şi atât
dar plânsul de noapte
şi din nimic
al copilului
presimte curânda întâlnire
cu sinele

şerpuirea aceasta
nu alta
mi-a clătinat gândul
printr-o zbatere fără noimă a inimii

copilul
da
copilul
a venit între noi
mai întâi ca o greaţă

noaptea
lacrima lui
închipuie sfârşitul tratatului
pe care l-a început
şlefuind o lentilă
spinoza

şi
ca şi cum
semenul meu
petrecându-se pe unde trece
chiar în clipa asta
săgetătorul
ar citi totul şi deodată
scriu poemul de faţă

legea miriştii

îndărătnică şi găunoasă
creşte osia grâului

cine îndrăzneşte să calce
desculţ
legea miriştii
întăreşte cu sânge
vorba mea

huzur
nu alta
cazna la claca mirosului

să scrii în piaţă
măcelărind zarzavat
să lepezi coala
pe şina de cale ferată
şi
cu inima
să pompezi
în rafale de abur
fărădelegea
să flămânzeşti o zi întreagă
şi noaptea să cerşeşti
la poarta nimicului
huzur
nu alta

dar să rupi cu dinţii
vertebra de pâine
care te mai ţine
cât de cât
vertical
şi
cu măduva-n mână
să te cutremuri când scrii
pe scoarţa albă
dintr-un cap de copil
nu ştiu
zău

cu limbă de viață

nu voi mai fi călcat
de aceste gânduri
când vei fi în stare
să le citeşti
de aceea
le scriu
şi
de pe acum
te îndemn

joacă-te
până înveți toate jocurile
mai mult
până deprinzi cu jocul
şi cel mai crâncen bici
de pe frunte

intră în biblioteci
atunci şi numai atunci
când oboseşti
pentru a afla
cu ce-au greşit morții
nu-ți toci privirea
cu ediții de lux
ca să ştii şi atât

aruncă dicționarele
şi stai locului
până înțelegi
zborul cărăbuşului de mai
care a rămas o taină
chiar şi în tratatele de zbor
dar
mai ales
nu face din oasele capului
închisoare vie
de cuvinte

poveste de trezit somnul

dacă nu dormi tu
nu adoarme nici luna
şi urcă pe cerul gurii

aşa
pune mâna când caşti

omul negru se trezeşte
şi coboară din vertebră-n vertebră
de la primul mort al pământului
la ultimul mort al pământului

nu
cine doarme nu moare

ce să facă omul negru
se joacă pe drum cu cercul
o roată
ce altceva să fie

o roată
împarte lumea în patru
ăsta-i semn rău
uite-aşa face
întoarce coarnele plugului
în coarne de taur
şi ne împunge

uite-aşa

ghemuieşte-te sub aşternut
şi închide ochii să nu vezi

războiul nu-i de tine

între cine
între turmă şi iarbă
copitele fulgeră iarba
iarba se pierde în iarbă
iarba e uitată de iarbă
şi poarta se închide
peste toate porţile împărăteşti

nu
omul negru nu rupe țâncul de la țâța mumii
nu-l sminteşte din țâțâna țărânii
nu poate

nu
poate-i mai bine să nu ştii ce poate

dormi în pace
dormi

cu ochii deschişi

naufragii

pursânge

mai dă-le naibii de stele
mi-am spus
dă-le naibii
ce dacă sfârâie-n spațiu
pentru mine sunt reci
nu-ncălzesc la ele
nici supa măcar
dă-le naibii
şi mi-am întors gândul de la ele
ei bine
pentru o clipă
femeia de lângă mine
şi copiii de afară
s-au decolorat
nu-i nimic
m-am bătut eu pe umărul stâng
las' că-mi trece
şi am dat să mănânc
în farfurie stele
dă-o naibii de supă
şi-am aruncat-o
cu stele cu tot
ca un făcut
mi-am scăpat mâna
în lama cuțitului
şi
din tăietură
au răsărit
stele

nostradamus n-a putut veni

supun atenţiei domniilor voastre
ceea ce urmează
adică

înmulţirea detectivilor particulari
hăituirea particularilor
particularizarea poeţilor
dispariţia poeziei
poetizarea înmulţirii

şi vă aştept
la bufetul din colţ

sfaturi

vrei să devii poet
nimic mai simplu

culcă-te pe cartea de bucate
trezeşte-te pe anuarul astronomic
visează-te
cu ochii deschişi
între iarbă şi stele
gândeşte cu inima
simte cu creierul
nu sta cloşcă
sub scara politică
ia-ți lumea-n cap
şi scrie
spontan
cum ai vărsa
o călimară cu cerneală roşie
pe o coală albă

cu timpul
cine ştie

stare poetică

se întunecă
se luminează
intră şi iese un animal
cu chip de linişte
apare şi dispare o pisică
pe acoperişul de ceară

unde ne aflăm
când se întâmplă
cine se-ntreabă

megafoanele urlă
fluturii se îmbulzesc
pe goliciunea luminii

cerne
plouă chiar
şi
de jur-împrejur
se claxonează
se sărută
se înjură
se stă
se luptă
se bea
se asta
se aia
se moare
se
punct

inerții de caligraf

gaura neagră înghite lumina
păianjenul înfulecă musca
viermele roade în fără-sațul miezului
auzi-l

gândul
se goleşte de sânge
lumea
de aura ei epileptică
nu-mi rămâne decât simetria
uscată şi ultimă
armonia
severă şi ultimă
adevărul
rece şi ultim
întru care atât m-am zbătut

întreabă-mă orice
ți-am şi răspuns
de ce mai scriu aceste rânduri
nu

ping-pong între poeți ratați

nu mor stelele

nu mor

moare doar lumina lor

steaua-i grea

şi face groapă

asta-i
singură se sapă

da
îşi leapădă lumina

nu
îşi scoate rădăcina

cum ne leapădă pământul

cum scoatem din noi cuvântul

pauză

groapa se umple

cu var

stelele apun

răsar

pauză

ce faci
dormi

cine mai scapă
când se sapă-n cer o groapă

pauză

uite
arde

lumânare

carne fără cumpătare

vai de steaua care
nu răsare
sub talpa omului

oare

pauză
zic floare

cum să reziste ea

să se lege la ochi
într-un pântec de stea

să lege rod

şi ochiul din atom
să se viseze pământ pentru om

blaga
de la o poştă
plăteşte berea şi mai ia un pachet de ţigări

calofilii la vespasiană

de ce se destramă paingul
ți-ai pus această întrebare

desigur
iată şi răspunsul meu
încearcă să meargă prin văzduhul
de care musca n-a auzit vorbindu-se
sau zburându-se

tăcere semnificativă

scânceşte un mort în coşul pieptului
de ce

nimic mai simplu
mortul ceresc aruncă
din când în când
scutecele de pe el
şi tulbură somnul şi laptele robilor

se trage apa

confesiunea cameleonului

am ajuns
atât de parşiv încât
nu mai scriu ce gândesc
am curajul
însă
am curajul
să reduc lumea
la oglinda
în care stânga se căzneşte
să semene cu dreapta
şi
mai ales
să decretez
că această simetrie
este egală cu zero
din orice punct de vedere

chiar şi această poză de moment
nu-i decât scheletul mortului
ce se va naşte
aşa cum
orice ecuaţie
nu-i decât scheletul
unei lumi necunoscute
care-şi caută muzeul

ceva îmi scapă
ce naiba

capul
împrumută
acum
lucirea blândă
de la piatra de râu
şi se visează nisip

analiză pe fotogramă

animale
şi stele
şi lucruri
fără nici o noimă
împielițate în cuvinte
şi cuvintele
împroşcând retina cu litere
şi intrând
de-a valma
într-un sac
căruia
trebuie să-i spun trup
şi trupul
el însuşi cuvânt
dispărând
cu totul
într-o idee
şi uite cum
mă încăpățânez
să-i dau de cap
deşi
eu ştiu prea bine că
nici capul
şi nici măcar ideea
nu contează

aici s-ar cuveni un insert

dacă te cauți pe tine însuți
şi crezi că te-ai aflat
renunță
şi ia-o de la capăt

unde naiba mi-am pus ochelarii
na c-am vărsat şi cafeaua

captiv în hologramă

din pântecul unui clopot
viu
lepădat pentru o clipă
în lumea
din nimic întruchipându-se
asist neputincios
la o transparentă spargere
în cristalin

şi alt clopot
şi altul
şi altele
cad în vedere

altădată
şi altundeva
o furtună tânără
umflă sâmburi de camfor
şi linişti-nelinişti
fac valuri
acum şi aici

ţintuit locului
şi locul ţintuit golului
cu nu mai ştiu câţi kilometri pe secundă
nici nu apuc să respir
că ultimul clopot permis
se şi abureşte-n albastru
în zile şi nopţi de căutare în gol
a nimicului
care stă să se prindă-n ceva

abia prididesc
aplecat asupra femeii
să caut neînchipuitul ei chip
şi
cu scoarţa creierului
cort asupra mulţimii
să-ncerc netrăitele vieţi
pentr-o clipită plăsmuindu-se

când să mai aflu
când

dreptul la naufragiu

nu se poate
să nu fie un liman
abia mai respir

se strepezesc în mocirlă
funiile nervoase
de care
disperat
mai atârn

din păcate
limba
n-a fost să fie
limbul salvator
şi nu are la ce să mai plescăie
oricum
în albia limbii române

prea multe vânturi dosnice fac valuri
mi-a ajuns
haznaua lumii
până peste cap
nu poartă sclavele
pe spinările lor
mirodenii
aur
praf de puşcă
sare
sarea trupului
sare măcar

zi şi noapte
suluri scorojite
bat şi se zbat
la liziera pădurii
odinioară de fildeş

cum să-mi spună mie
gura de rai
ce să fac
dacă molfăie-n gingii
valuri fără catarg
şi cum s-aud

când numai ceara din urechi
mai ține
ca în chihlimbar
ceva de care n-am habar
țara de lapte şi de miere

ordonanță de urgență

te roade invidia asta e
mi-am zis
neputința
te scoate afară din casă

rânjesc verzele-n piață
că te tragi din maimuță
nu-i aşa
îmi scrie
pe un colț de şervețel
prietenul de departe

zarzavagiii bat darabana
în tarabele goale

ce ai cu ei

mă toacă femeia

ce holera mai ai şi cu ei

şi mestecă ziare

seara
dacă-i mai prind jucându-se
îi învăț pe copii
că cerul
e portocaliu
nu albastru
că soarele
e violet-verzui
ca petrolul în apă
că trebuie să-i iubească pe oameni
că zăpada
nu are culoare
aidoma nopții
că numai moartea
nu are nici un sens
şi verde e sângele
că bucuriile
au altă față
nicidecum închipuirea ochilor noştri
care se închid

şi se deschid
după calendarul mărunt
al florilor de ocazie

în ciuda multora
şi de dragul unei flori
năprasnică de pădure
i se spune
transcriu
mai jos
hotărârea
fără de care
ani de-a rândul
aş fi zăcut
în prostie şi lene
eu
anonimul de mine
azi
paşnic locuitor
al târgului ciungi-bicaz
mâine
voi declanşa marea mea revoluţie
împotriva imponderabilităţii
împotriva gravitaţiei
împotriva apatiei
împotriva împotrivirii

pe mâine